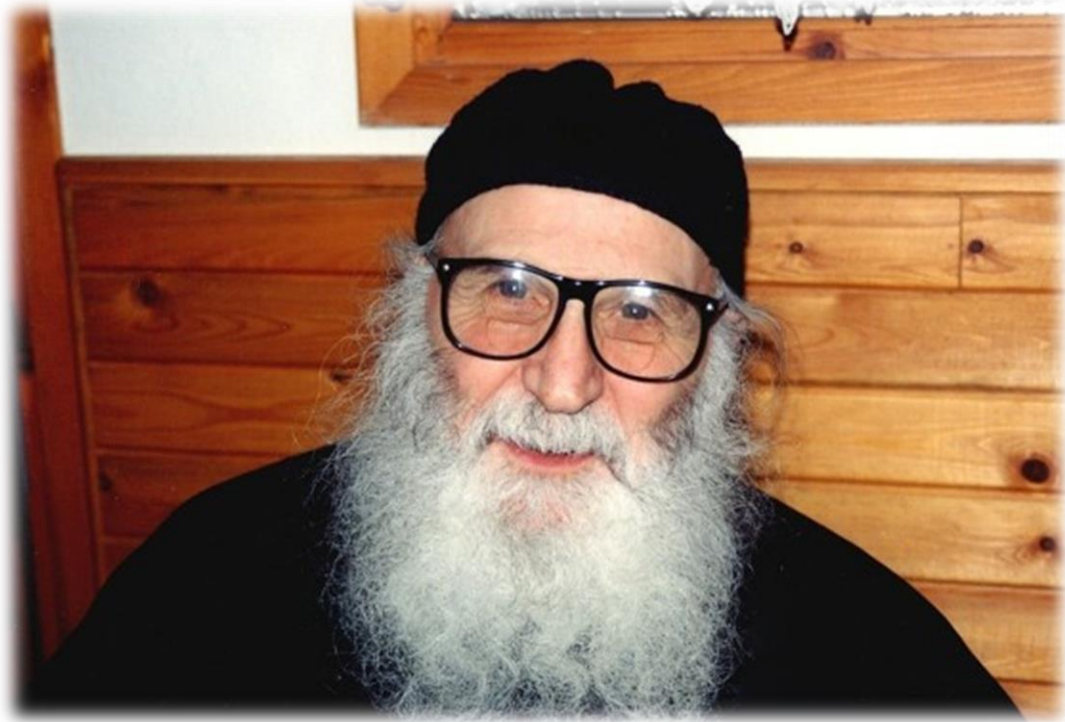

Οι διαστάσεις της αγάπης.

π. Ευσέβιος Βίττης (†).

Ποιες πρέπει να είναι οι διαστάσεις της αγάπης; Αυτές που είχε και η αγάπη του Ιησού, τηρουμένων βέβαια των αναλογιών. Και η αγάπη του Ιησού ήταν πάντοτε αγάπη καθολική, αγάπη που αγκάλιαζε τους πάντες. Η έκφραση αγάπης σε ωρισμένα μόνο πρόσωπα αποτελεί όχι σωστή αγάπη, αλλά λειψή, ή και όχι σπάνια αγάπη αρρωστημένη και παθολογική.

Το συναισθηματικό αγαπητικό μονοπώλιο και η αγαπητική αποκλειστικότητα αφαιρούν την ελευθερία της καρδιάς ως προς τις σχέσεις της προς τον ίδιο τον Κύριο και τα εν Χριστώ αδέρφια μας, που είναι και αυτά αδέρφια του Ιησού. Μην ξεχνούμε πως αν έχουμε τέτοια μονοδιάστατη αγάπη, τότε «τι περισσόν ποιούμεν; ουχί και οι τελώναι το αυτό ποιούσι;» (Ματθ. 5:46-47). Η αγάπη μας στην περίπτωση αυτή είναι καθαρά κοσμική, και γι' αυτό πρέπει να ξερριζώσουμε από την καρδιά μας τη μονομέρεια ή την αποκλειστικότητα στο ζήτημα αυτό.

Πρέπει να πολεμούμε τη σκοτεινή ή εν πάση περιπτώσει τη στενή αντίληψη περί αγάπης με την ειλικρίνεια έναντι του Κυρίου μας πρώτιστα, του εαυτού μας έπειτα, με την κατανόηση, τη σωστή χριστιανική σκέψη

και τη γνήσια επαφή προς τους συνανθρώπους μας, όποιοι κι αν είναι. Ας τοποθετούμε τον εαυτό μας στη θέση του άλλου και ας προσπαθούμε να βλέπουμε με το μάτι του άλλου ο,τι αφορά σ' αυτόν ή στη σχέση του μαζί μας, για να μπορούμε να τον κατανοούμε.

Η καθολική αγάπη, η καρδιά που περιχωρεί τους πάντες μέσα της, η ειλικρίνεια και η γνησιότητα των συναισθημάτων αποτελούν τα καλύτερα κίνητρα για μια άγια και δαισθητική «περιέργεια», για ένα ζωντανό και καθαρά πνευματικό ενδιαφέρον για να μαθαίνουμε ό,τι θα μας φέρνει πιο κοντά στους αδελφούς μας, χωρίς όμως να τους βλάπτουμε ή να βλαπτόμαστε εμείς πνευματικά. Μέσα σε μια κοινωνία ανθρώπων με, ας την ονομάσω έτσι, «μονοκομματική» «αγάπη» και «φιλία», όπου η καρδιά στρέφεται μόνο σε όσους και τρέφεται από όσους την αγαπούν αντανεκλαστικά και όπου όλα πνίγονται μέσα σε ένα κονφορμισμό και μια καμουφλαρισμένη ιδιοτέλεια, μόνον η αγάπη των πιστών στον Ιησού ψυχών μπορεί να προσφέρει το ανανεωτικό στοιχείο, που θα διευρύνει, θα εξαγνίσει και θα εξυψώσει τις ανθρώπινες σχέσεις, βοηθώντας στο ξεπέραςμα των φυλετικών, κοινωνικών, πολιτιστικών, πολιτικών και άλλων φραγμών της κοσμικής και τόσο γήινης μικροψυχίας και στενοκαρδίας.

Τίποτε άλλο δεν αντιτίθεται στην πνευματική μας κλήση όσο η αυστηρή και ευτελής εκ μέρους μας κρίση των άλλων και οι παράλογες εκ μέρους μας αντιπάθειες. Αντίθετα, πρέπει να γινόμαστε απλοί στις εκδηλώσεις της αγάπης μας έναντι των αδελφών μας, αλλά και προσεκτικοί, χωρίς αυτό να σημαίνει και ελάττωση της εγκαρδιότητας. Ας είμαστε αυθόρμητοι, χωρίς κρυψίνοιες και φιλυποψίες. Δεν πρέπει ποτέ να τους λέμε ό,τι θα έκανε να ντραπούμε εμείς οι ίδιοι ή εκείνοι. Κάτι τέτοιο δεν είναι εκ Θεού.

* * *

Αγάπη σημαίνει εκτός των άλλων τακτ και λεπτότητα έναντι των άλλων. Μήπως ο Ιησούς δεν αγάπησε με τέτοιον τρόπο, ό,τι κι αν ήταν ο άλλος ως άνθρωπος; Ας θυμηθούμε με τι λεπτότητα μίλησε στον επί τριανταοχτώ χρόνια παράλυτο: «θέλεις υγιής γενέσθαι;» (Ιω. 5:6). Χρειαζόταν να τον ρωτήσει; Γι' αυτό δεν βρισκόταν στην Κολυμβήθρα της Βηθεσδά; Για να γίνη καλά δεν περίμενε εκεί όλον τον καιρό; Όμως η γεμάτη λεπτότητα αγάπη του Κυρίου τού μιλάει έτσι, όπως αρμόζει σε άνθρωπο ελεύθερον και άξιον σεβασμού.

Το ίδιο έκανε και στην περίπτωση των δύο τυφλών, που είχαν χαλάσει τον κόσμο με τις κραυγές τους, ζητώντας το έλεος του Κυρίου για την κατάστασή τους. Και όταν τους κάλεσε κοντά Του, τους ρώτησε και εκείνους: «τι θέλετε ποιήσω υμίν;» (Ματθ. 20:32). Λέτε να μην ήξερε τι ήθελαν την ώρα, που η ίδια η κατάστασή τους βοούσε για τη λαχτάρα τους; Και όμως δεν μπαίνει στην προσωπική τους ζωή χωρίς την άδειά τους.

Το ίδιο και στην περίπτωση, που κάποια αμαρτωλή του άλειψε με μύρον τα πόδια στο σπίτι του Σίμωνος του Φαρισαίου (Λουκ. 7:36-50), και στην περίπτωση της γυναίκας, που σύμφωνα με τον νόμο θα έπρεπε να λιθοβοληθή (Ιω. 8:3-11), φέρθηκε κατά τρόπον τέτοιον, που και την ίδια δεν την τσαλάκωσε ως προσωπικότητα, παρά το παράπτωμά της, και στους άλλους υπέδειξε με λεπτότητα, πως δεν ήταν δα και οι ίδιοι τέλειοι προκειμένου να προβούν σε λιθοβολισμό της, ως τάχα αυτοί αναμάρτητοι...

Αυτό θα πη λεπτότητα αγάπης και αγάπη κοσμημένη με λεπτότητα, που γοητεύει, που συγκινεί και που, προ πάντων, σώζει...

Από το βιβλίο: (Αρχιμ. Ευσεβίου Βίττη), ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ. Έκδ. Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2012, σελ. 38.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>